

بیانیه

انجمن همبستگی سندیکاهای و شوراهای

کارگران و زحمتکشان تهران و حومه

سالوسانه رژیم را افشاء می‌کند:

۱۶-۵۷۱ کارگران صنعت نفت تهران طی قطعنامه‌ای اعلام داشتند: کارگران صنعت نفت جزء طبقه کارگر ایران بوده و پزرگترین قشر پیشرو در مبارزه علیه استبداد و استعمارند. در جای دیگر از همان قطعنامه آمده است: با توجه به صف تعیین کننده کارگران در جنبش ضد استبدادی، پویزه کارگران نفت، حکومت آینده موظف به در نظر گرفتن منافع طبقه کارگر است.

۲۵-۵۷۱ کارگران بنزخا و اعلام می‌دارند: ما همبستگی و اتحاد خود را با کلیه طبقات زحمتکش جامعه در راه سرنگونی رژیم وابسته به امپریالیسم اعلام کرده و در راه ایجاد جامعه‌ای آزاد و دمکراتیک که منافع زحمتکشان را تامین کند مبارزه می‌کنیم. ما همبستگی خود را با کارگران پیشرو صنعت نفت و ماشین سازی تبریز و سایر کارخانجات اعلام کرده و خواسته‌های آنها را خواسته‌های خود می‌دانیم.

۳- سرانجام تبلور خواسته‌های طبقه کارگر در قطعنامه‌های تظاهرات چند میلیونی روزهای تاسوعا و عاشورای سال ۵۷ نشان داده می‌شود. در این قطعنامه بر تامین حقوق کارگران و دهقانان، امکان بهره‌وری کامل از محصول کار و دسترنج خویش، ریشه‌کن کردن هرگونه تبعیض حقوقی - اجتماعی منع استثمار انسان از انسان و پایان دادن به زورگویی ظالمانه و سلطه‌گری اقتصادی تاکید شده است.

با گذشت هشت سال از پیروزی انقلاب، نه تنها خواسته‌های زحمتکشان برآورده نشده بلکه، با خیانت و پشت پا زدن رژیم خمینی به انقلاب و اهداف آن، همان حقوق ناچیزی هم که طبقه کارگر طی ده سال مبارزه با رژیم شاه کسب کرده بود مورد تعرض قرار گرفته است و شرایط فوق العاده سخت و دشواری به زندگی کارگران و خانواده‌هایشان تحمیل گردیده است. سرمایه‌داران با استفاده از حمایت همه جانبه سران ارتجاعی رژیم و با بهره‌گیری از قوانین ضد کارگری به ارث رسیده از حکومت شاه و قوانینی که در همان راستا به تصویب رسانده، شیره جان کارگران و زحمتکشان را مانند زالومی‌مکند و هر روز به آهنگ استثمار خود می‌افزایند.

اکنون نبودن امنیت شغلی به یکی از حادثترین و جدی ترین مشکلات کارگران تبدیل شده است. پویزه در این مورد کارگران واحدهای صنعتی وابسته خسارات فراوانی را متحمل شده‌اند. سیاست‌های مخرب اقتصادی همراه با ادامه جنون آمیز جنگ، اثرات ناگواری بر اقتصاد کشور و زندگی زحمتکشان گذارده است. تشدید جنگ و هزینه‌های گزاف خرید اسلحه از بازار سیاه جهانی، واردات بی‌رویه، خروج غیرقانونی ارز، مسافرت‌های پیهوده و حیف و میل و سوء استفاده‌های کلان دست اندرکاران حکومتی، ذخیره ارزی کشور راه به باد فساد داد. از سوی دیگر کاهش شدید قیمت نفت در اواخر سال ۶۴ منجر به کاهش جدی درآمد ارزی کشور شد و درآمد ارزی ایران از حدود ۲۰ میلیارد دلار در سال به حدود ۶ میلیارد دلار کاهش پیدا کرد. رژیم جمهوری اسلامی که تا این زمان ۱۲۰ میلیارد دلار درآمد نفتی دوران پس از انقلاب به اضافه اندوخته‌های قبل از انقلاب را به چاه ویل سوء استفاده، تهیه جنگ

هسته‌های مخفی و نیروهای پیشرو در جنبش کارگری کشور بردامنه فعالیت‌های خود افزوده‌اند و هر روز مظاهر پیکار خستگی ناپذیرشان، پویزه در مراکز کار و تولید، چشمگیرتر می‌شود.

از جمله می‌توان به فعالیت‌های "انجمن همبستگی سندیکاهای و شوراهای کارگران و زحمتکشان تهران و حومه" اشاره کرد، که فعالترین سازمان صنفی - سندیکایی کارگران در دوران پس از انقلاب بوده است. "انجمن همبستگی"، هنگام مبارزه با پیش نویس قانون کار "توکلی"، نقش بسیار موثری در رهبری کارگران صنوف و کارخانه‌ها ایفا کرد و به همین دلیل همزمان با حزب توده ایران مورد یورش نیروهای ارتجاعی حاکم پر کشور ما قرار گرفت. امروزه این انجمن با بهره‌گیری از دیگر شیوه‌های مبارزه با رژیم، در راه ارتقاء سطح آگاهی و تشکل زحمتکشان تلاش می‌ورزد.

در بیانیه‌ای که "به مناسبت فرارسیدن هشتمین سالگرد انقلاب شکوهمند همن ۱۳۵۷" توسط انجمن منتشر شده است، مسائل مهم زندگی کارگران و عملکردهای ضد کارگری رژیم مورد بررسی قرار گرفته است. ما بدلیل اهمیت این سند، آن را عینا در "نامه مردم" منتشر می‌کنیم.

کارگران و زحمتکشان عزیزان!

نهمین سالروز انقلاب شکوهمند ضد استبدادی، ضد امپریالیستی و خلقی‌کشورمان را پیش رو داریم. هشت سال پیش طبقه کارگر ایران، پیشاپیش دیگر طبقات و اقشار زحمتکش جامعه برای سرنگونی رژیم وابسته، ضد کارگری و ضد مردمی شاه با تمام نیرو پیاخاست. طبقه کارگر ایران، این پیگیرترین نیروی انقلابی و آزادیخواه رسالت تاریخی خود را در مبارزه با رژیم سلطنتی به انجام رساند. سازماندهی هزاران اعتراض، اعتصاب و تظاهرات همراه با صدها سال زندان و آوارگی و هزاران شهید گواه انکارناپذیر آن است. عظمت و شکوه پیکار سرنوشت ساز طبقه کارگر علیه حکومت ضد کارگری شاه غیرقابل انکار است. کمیته‌های اعتصاب تمام شیوه‌های مبارزه را بکار بستند. کارخانه‌ها یکپارچه تعطیل شد. صنعتگران نفت قهرمانانه شیرهای نفت، یعنی شریان حیاتی رژیم را بستند. گمرکات تعطیل شدند و... هزاران قطعنامه، بیانیه و اعلامیه به یادگار مانده از آن دوران شرکت تعیین کننده طبقه کارگر را در پیروزی انقلاب به اثبات می‌رساند. علی‌رغم ادعاهای سران خیانتکار جمهوری اسلامی که بی‌گویند ما برای نان و آب انقلاب نکردیم و مردم فقط اسلام را می‌خواستند، کارگران در جریان انقلاب آگاهانه خواسته‌های خود را اعلام کرده‌اند. نگاهی به برخی از قطعنامه‌های کارگران ادعای

کارگران مبارزان! برای دستیابی به خواسته‌های صنفی و سیاسی خود، متشکل و متحد شوید!

دسته جمعی هزاران کارگر از کارخانه های ایران، روز جهان چیت، مزدا، زامیاد، رادیاتورسازی و صدها کارخانه مشابه دیگر بود که در دستورکار قرار گرفت. کم کردن شیفت کار در شبانه روز، کاهش ساعات کار تا ۶ و حتی ۵ ساعت در روز، قطع اضافه کاری، حذف غذای گرم روزانه و یا کاهش کیفیت آن، حذف سرویس های ایاب و ذهاب و نپرداختن بهره وری تولید به پهنانه پایین بودن سطح تولید و شرایط چنگی از دیگر راه های درمان ضدکارگری رژیم بود که برای سرپا نگه داشتن موقتی تعداد زیادی از کارخانه ها به کار گرفته شد. راه حل دیگر رژیم برای غلبه بر مشکلات کارگران، کشتار آنان از طریق اعزام اجباری به جبهه است. این کار به پهنانه پرداخت حقوق و مزایا و اضافه کاری به شرط حضور در جبهه ها صورت می گیرد.

افزار و واردات کالاهای مصرفی سرازیر کرده بود به یکباره در شرایط دشوار مالی و اقتصادی قرار گرفت. اطاق بازرگانی و صنایع و معادن کشور، یعنی سندیکی سرمایه داران، در نشریه شماره یک خود (۲۰/۶۵) می نویسد: "با درآمد ارزی حدود ۶ میلیارد دلار فقط هزینه های محدود جنگی و مواد استراتژیک خوراکی و دارویی قابل تامین است و مابقی هزینه های ارزی محلی برای تامین نخواهد داشت، که بسیاری از آنها برای مملکت بسیار ضروری است. باید توجه داشت که در سال ۶۱ حدود ۵۸٪ از واردات کشور را کالاهای واسطه ای تشکیل می داده که تمام چرخ صنعت و اقتصاد مملکت بر آن استوار است."

صنایع کشور اکثرا در ارتباط با نیازهای امپریالیستی و بر اساس روابط سوجدویانه سرمایه داری پایه ریزی شده و بخش اعظم مواد اولیه و قطعات مورد نیازش به خارج وابسته است. رژیم جمهوری اسلامی این صنایع را به همان شکل حفظ کرد و طبیعی است که بدون وارد کردن قطعات و مواد اولیه گردش چرخ تولید آنها غیرممکن است. اواخر سال ۶۴ با قطع گشایش اعتبار برای کالاهای مورد نیاز صنایع غیرداری و غذایی و اوایل ۶۵ با ترخیص آخرین سری خریدهای خارجی از گمرکات، کارخانه های بزرگ با تعداد چشمگیری کارگر و کارمند در معرض تعطیلی قرار گرفتند. از نیمه دوم سال ۶۴ تولید کارخانه هایی از قبیل پنزخاور، ایران خودرو، مزدا، سایپا، نیسان و ... در تهران و کارخانه های مشابه در دیگر نقاط کشور با کاهش شدید میزان تولید یا تعطیل مواجه شدند. صنایع ریخته گری از قبیل پارس متال، مالی بل، پروفیل نیم سبک، شوفازکار، لوله و ماسین سازی و ... که

علی رغم همه این اقدامات رژیم نتوانسته است بحران را مهار کند و هم اکنون زمزمه اخراج های دسته جمعی دیگری بگوش می رسد. صدها کارخانه و کارگاه بدلیل نداشتن مواد اولیه، قطع برق و گاز و نرسیدن گازوئیل تعطیل شده اند و یا تعداد زیادی از کارگران و کارمندان خود را اخراج کرده اند. صدها واحد تولیدی دیگر نیز در تهران و شهرستان ها به همین سرنوشت دچار خواهند شد. از همین اشارات می توان به تاثیر مخرب سیاستهای دولت در بخش های صنوف، ساختمان و خدمات که بیشترین نیروی کار زحمتکش کشور را به خود اختصاص داده اند پی برد.

پیش از ۶ سال از جنگ امپریالیسم برافروخته ایران و عراق می گذرد رژیم مرتجع خمینی زندگی خود را به ادامه آن گره زده است. صدها هزار کشته و معلول، هزاران شهر و روستای ایران، صدها کارخانه از

نهمین سال انقلاب بهمن را به سال تحقق آرمانها و اهداف انقلاب بهمن بدل کنیم.

- فرخنده باد سالروز انقلاب شکرمنده ضد استبدادی ضد امپریالیستی و خلق ایران
- برقرار باد اتحاد ناکستنی کارگران و زحمتکشان در راه سوزگونی رژیم جمهوری اسلامی
- مرگ بر امپریالیسم جهانی به سرکردگی امپریالیسم آمریکا

انجمن همبستگی سندیکاها و شوراهای کارگران و زحمتکشان تهران و حومه
بهمن ماه ۱۳۶۵

پهنانه

انجمن همبستگی سندیکاها و شوراهای کارگران و زحمتکشان تهران و حومه

به مناسبت

لوا رسیدن هشتمین سالگرد انقلاب شکرمنده بهمن ۱۳۵۷

کارافتاده، صدها هزار کارگر بیکار و آواره کمترین صدماتی است که به زحمتکشان ایران و عراق وارد شده. در عوض کمپانی های اسلحه سازی امپریالیستی و دلان ایرانی و خارجی میلیاردها دلار از درآمد دو کشور را به جیب زده اند و آمریکا و انگلیس حضور نظامی خود را در خلیج فارس افزایش داده اند. جنگ به عامل جدیدی برای تفرقه و پراکندگی صفوف اعراب تبدیل شده و امپریالیسم و صهیونیسم بیشترین استفاده را از این وضع برای مقابله با جنبش های مترقی خلقهای منطقه و به انحراف کشاندن آنها

هزینه های ارزی نسبتا کمتری داشتند و در عین حال قادر بودند بعضی قطعات مورد نیاز کارخانه های دیگر و همچنین بخشی از وسایل مورد نیاز نظامی را تامین کنند، از طرف گردانندگان جنگ به خدمت جبهه ها درآروده شدند و بدین ترتیب جان سختی بیشتری در مقابل مشکلات اقتصادی و مالی کشور از خود نشان داده اند. طبیعی است که با ادامه این روند سرنوشت این صنایع نیز شامل وضعیت عمومی صنایع کشور خواهد شد.

رژیم برای پرون رفت از بحران اقتصادی و سیاسی دست به اعمال ضدکارگری می زند. اولین و فوری ترین اقدام رژیم اخراج و باز خرید

کارگران طی مبارزات طولانی شان بیمه بیکاری بوده است.

کارگران ایران پس از پیروزی انقلاب بیمه بیکاری را بعنوان یکی از خواسته های برحق خود اعلام کردند. بدنبال همین خواسته و مبارزه در جهت تحقق آن بود که در تیرماه سال ۱۳۶۰ قائم مقام وزارت کار و امور اجتماعی، طی یک مصاحبه مطبوعاتی اعلام کرد که لایحه بیمه بیکاری برای نظرخواهی عموم آماده است. پس از چند سخنرانی پرطمطراق از طرف مسئولین کشور این مسئله در هاله ای از ابهام و سکوت فرورفت و به یاد فراموشی سپرده شد. عملکرد رژیم نشان می دهد که مطرح کردن چنین لویحی به معنای توجه

رژیم به مشکلات کارگری و حل آنها نیست، بلکه نشان دهنده وحشت رژیم از اوج گیری مبارزات کارگران و برای منحرف کردن آنهاست. ولی کارگران با تمام وجود به ماهیت ضدکارگری رژیم ولایت فقیه پی برده اند و ضدیت رژیم را با تشکیلات واقعی کارگری، قانون کار مترقی و دمکراتیک، قانون مترقی تامین اجتماعی، طرح عادلانه طبقه بندی مشاغل و بیمه بیکاری همگانی و همچنین اشکال تراسی دولت در فعالیت تعاونی های مصرف و مسکن کارگری را به خوبی تجربه کرده اند.

آنچه اکنون بعنوان لایحه بیمه بیکاری مطرح است، مغایرت جدی با خواسته های کارگران دارد. با نگاهی کوتاه به انگیزه طرح این لایحه و مواد آن می توان پسادگی متوجه شد که غرض از پیش کشیدن لایحه بیمه بیکاری نه دفاع از میلیونها کارگر بیکار، بلکه منحرف کردن مبارزات کارگران و غلبه بر بحران و تکنوهایبی است که رژیم را فراگرفته. کمالی رئیس کمیسیون کار مجلس ضمن یک مصاحبه مطبوعاتی (اطلاعات - ۲۰/۹/۵۵) به سرمایه داران قول می دهد که "لایحه بیمه بیکاری هیچ گونه حقی از آنها

می کند. رژیم های سرتجع ایران و عراق در عرصه داخلی نیز از جنگ بعنوان بهانه ای برای سرکوب نیروهای ملی و مترقی استفاده می کنند. جنگ کمک کرد تا رژیم به سرعت پیشتری به غرب نزدیک شود. افشای روابط پنهانی، بزهبری اسلامی با آمریکا و اسرائیل یکی دیگر از خیانت های رهبران جمهوری اسلامی به منافع ملی ایران را پرملأ کرد. این زدو پندها یکی دیگر از اهداف انقلاب بهمن یعنی استقلال کشور را به نابودی می کشاند. فاجعه چون آتش جنگ خمینی - صدام تنها طبق برآورد آمارهای دولتی، طی ۶ سال بیش از ۴۷۰ میلیارد ریال زبان به اقتصاد کشور وارد کرده است. جنگ در تمام این سالها بیش از ۵۰٪ بودجه کشور را بلعیده است. لایحه بودجه سال ۱۳۶۶ نیز که اخیراً به مجلس ارائه گردیده در شرایطی که وضع اقتصادی کشور وخیم تر شده، سهم بیشتری از بودجه را نسبت به سالهای قبل به جنگ اختصاص داده است. البته دولت خدمتگزار کلان سرمایه داران بخش خصوصی را از یاد نبرده و کلیه سرمایه گذارها و طرح های عمرانی در زمینه های زیربنایی اقتصاد کشور را به بخش خصوصی واگذار کرده. از هم اکنون می توان گفت که سال ۶۶، سال تشدید بیکاری، گرانی، خانه خرابی و فقر سیاه برای کارگران و زحمتکشان و بحران همه جانبه برای رژیم جمهوری اسلامی است.

تشکل کارگران در سندیکاها و شوراهای مستقل کارگری موثرترین راه مبارزه با توطئه های سرمایه داران و حامیان آنهاست. به همین دلیل رژیم ضدکارگری خمینی مانند رژیم شاه در هراس از نیروی فزاینده و متشکل سازمان های کارگری، درست در شرایطی که حمایت بی دریغ خود را برای تقویت و تاسیس اتحادیه های کارفرمایی بکار می بست، انجمن همبستگی و سندیکاهای کارگری را، که از دل انقلاب جوشیده بودند، غیرقانونی اعلام کرد. رژیم با یورش دامنشان به این تشکله و دستگیری هزاران نفر از فعالین کارگری، آنها را مورد شکنجه و زندان و اعدام قرارداد. رژیم همچنین شوراهای کارگری را که در راستای منافع صنفی کارگران حرکت می کردند منحل و یا از مضمون واقعی تهی ساخت و با تصویب قانون ارتجاعی شوراهای اسلامی کار، آخرین رمق آنها را گرفت.

یکی دیگر از مشکلات طبقه کارگر نداشتن قانون کار مترقی و دمکراتیک است. تدوین قانون کار مترقی و دمکراتیک با مشارکت مستقیم نمایندگان کارگران از اساسی ترین خواسته های طبقه کارگر است. پس از شکست مفتضحانه پیش نویس قانون کار توکلی، که با مبارزه متحد کارگران بدست آمد، هم اکنون سومین پیش نویس قانون کار توسط سرحدی زاده به مجلس ارائه شده است. پیش نویس جدید قانون کار، که ترکیبی از قانون کار ستمشاهی و دست پخت توکلی است، بطور پنهانی و دور از چشم کارگران، توسط نمایندگان سرمایه داران تدوین و پس از تصویب دولت به مجلس ارائه گردیده است. تنها با یک بررسی کلی می توان متوجه شد که در لایحه جدید قانون کار آشکارا اساسی ترین حقوق کارگران از قبیل امنیت شغلی، حق اعتصاب و در راس همه آنها برخورداری کارگران از حق تشکل مستقل صنفی نادیده گرفته شده است.

مالایحه جدید قانون کار را ارتجاعی و ضدکارگری می دانیم و نظرم آن را در رابطه با قانون کار مترقی و دمکراتیک بطور مشروح اعلام کرده ایم و در راستای آن مبارزه می کنیم.

تشدید اخراج ها و بازخریدها که به آن اشاره شد، هر روز لشکر بیکاران را انبوه تر می کند. وجود چند میلیون بیکار همراه با رشد سرسام آور تورم و گرانی حاکمان سرمایه را از اوج گیری جنبش کارگری وحشت زده کرده و آنان را بر آن داشته تا پس از یک سکوت پنج ساله دوباره لایحه بیمه بیکاری را مطرح کنند. کارگران می دانند که در کشورهای سرمایه داری حق اشتغال همگانی سخن بی معنایی است و پدیده بیکاری جزء تجزیه ناپذیر این نظام است. به همین جهت بیمه بیکاری در این کشورها از اهمیت خاصی برخوردار است. در ایران نیز که نظام سرمایه داری حاکم است، یکی از خواسته های

نابود باد جنگ، زنده باد صلح!

بحران اقتصادی و سیاسی زرفی فرورفته است. واگذاری کارخانجات دولتی به بخش خصوصی، اچاره دادن صنایع کشور به شرکت های امپریالیستی، سیاست درهای باز اقتصادی، حراج معادن کشور، احیاء نظام سرمایه داری واپسته، تغییر کیفی سیاست خارجی به منظور نزدیکی هرچه بیشتر به کشورهای امپریالیستی بویژه امپریالیسم آمریکا، ادامه جنگ ویرانگر و ایران پرورده، افزایش مالیات های غیرمستقیم، صدور کالاهای مورد نیاز مردم، تحکیم بیش از پیش مواضع کلان سرمایه داران و بزرگ مالکان و سیطره آنها در اقتصاد و سیاست، تغییر چرخ تولید بسیاری از کارخانجات از مایحتاج عمومی به اسلحه سازی، سرکوب و اختناق، بیکاری و گرانی، خانه خرابی و درپردی، تحمیل قوانین ارتجاعی و ضدکارگری، از هم پاشیدگی شیرازه زندگی خانواده ها و افزایش فساد و اعتیاد و فحشاء کارنامه خیانت هشت ساله رژیم ارتجاعی ولایت فقیه است. باید با این سیاستهای خائنه و ویرانگر رژیم مبارزه کرد.

با تشکیل کمیته های ضدجنگ، هسته های مخفی سندیکایی، اعتصاب، تظاهرات و طومارنویسی مبارزه علیه رژیم خون آشام خمینی را تشدید کنیم. تشکیلات کارگری مستقل موثرترین سلاح علیه نظام سرمایه داری و دفاع از حقوق قانونی ما است، در راه ایجاد آن بکوشیم. در افشاء لایحه جدید قانون کار سرحدی زاده بکوشیم و سرنوشت آن را به سرنوشت پیش نویس قانون کار توکلی دچار سازیم. به کارگران اخراجی برای بازگشت به کار یاری رسانیم. برای آزادی زندانیان سیاسی بویژه کارگران و کمک به خانواده های آنان از تمام امکانات استفاده کنیم.

نهمین سال انقلاب بهمین راه به سال تحقق آرمانها و اهداف انقلاب بهمین بدل کنیم.

- فرخنده یاد سالروز انقلاب شکوهمند ضد استبدادی، ضد امپریالیستی و

خلقی ایران

- برقرار باد اتحاد ناگسستی کارگران و زحمتکشان در راه سرنوشتی رژیم

جمهوری اسلامی

- مرگ پر امپریالیسم جهانی به سرکردگی امپریالیسم آمریکا

انجمن همبستگی سندیکاهای و شوراهای کارگران و زحمتکشان تهران و حومه

بهمین ماه ۱۳۶۵

به برنامه های

رادپوی زحمتکشان ایران

گوش فرادهید!

هم میهنان عزیز، کارگران و زحمتکشان!

رادپوی زحمتکشان ایران بانگ رسا و زبان بی بند و آزاد توده های رنجور میهن ماست. به برنامه های رادپوی زحمتکشان ایران گوش فرادهید و شنیدن آن را به دوستان و آشنایان خود توصیه کنید.

رادپوی زحمتکشان ایران هر شب در ساعت ۱۹ بمدت یکساعت روی امواج کوتاه، ردیف های ۲۸ متر، ۴۹ متر و ۶۰ متر برنامه پخش می کند. این برنامه در ساعت ۲۰ همانروز و ۶ صبح روز بعد تکرار می شود.

برای رادپوی زحمتکشان ایران به آدرس زیر نامه بنویسید:

P.B. 49034
10028 Stockholm 49
Sweden

ضایع نمی کند". سید-حسن موسوی پور عضو کمیسیون مجلس (کیهان ۱۵.۱.۶۵) ضمن تاکید بر اینکه لایحه هیچگونه پارامالی به دوش دولت نخواهد گذاشت، ماهیت لایحه را ناخودآگاهانه، اینطور افشاء می کند: "این لایحه در واقع به نفع کارفرماست زیرا امروز بر اساس قانون کار (قانون کار زمان شاه) اگر کارگری بدون میل و اراده از کار بیکار شود، کارفرما موظف است که خسارت بیکاری کارگر را بپردازد. اگر سابقه کار کارگر را ۱۰ سال حساب کنیم شاید کارفرما مجبور باشد یکدفعه صد هزار تومان به یک کارگر بپردازد". علی پریزاد عضو دیگر کمیسیون کار (کیهان ۱۵.۱.۶۵) می گوید: "انگیزه دولت از تقدیم لایحه بیمه بیکاری به مجلس ضرورتی است که در این برهه از زمان اوضاع اقتصاد کشور ایجاب می کند".

نگاهی هم به برخی از مواد لایحه بیاندازیم: ماده یک لایحه اعلام می دارد که تنها مشمولین قانون تامین اجتماعی می توانند از بیمه بیکاری استفاده کنند. طبق آخرین آمارهای سازمان تامین اجتماعی حدود یک میلیون و صد و پنجاه هزار نفر در سراسر کشور تحت پوشش این سازمان قرار دارند. یعنی این لایحه نزدیک به ۸۰٪ کارگران کشور را از بیمه بیکاری محروم می کند. در بند الف از ماده ۶ با تاکید بر این که تنها کسانی می توانند از بیمه بیکاری سودجویند که حداقل ۶ ماه سابقه پرداخت حق بیمه و بیمه بیکاری داشته باشند، تصریح می کند که وجوه پرداختی به مشمولین بیمه بیکاری از طریق ۵٪ مزد کارگر پیمه شده توسط کارگر و کارفرما تامین می شود. یعنی دولت هزینه ای را بعهده نمی گیرد. مقرری بیمه شدگان، چنانچه وزارت کار تشخیص دهد که بطور غیرارادی بیکار شده اند، چنین تعیین شده است: برای کارگران مجرد این مقرری تا مدت ۲ سال برابر با حداقل دستمزد روزانه است، که هر سال توسط دولت اعلام می شود. پس از ۲ سال این مبلغ به ۲/۲ حداقل دستمزد روزانه کاهش پیدا می کند. برای کارگران متاهل این مبلغ برابراست با حداقل دستمزد روزانه به اضافه ۲۰٪ حداقل دستمزد برای هر سر عائله. حداکثر عائله هر کارگر ۴ نفر در نظر گرفته شده است. وزارت کار حق دارد کارگران خاطی از مقررات تعیین شده را چربیمه کند و دستور عدم پرداخت بیمه بیکاری را صادر کند. دولت می تواند کارگران استفاده کننده از بیمه بیکاری را، با تهدید به قطع فوری حق بیکاری به کار در هر مکانی و تحت هر شرایطی با حداقل دستمزد و ادار سازد. جدا از مطالب فوق، عدم شرکت نمایندگان کارگران در تدوین و اجرای آن، جملات ابهام آمیز و قابل تفسیر که می تواند مورد سوء استفاده های فراوان علیه کارگران قرارگیرد مانند اخراج بدون میل و اراده خاطی از قانون و... گوشه هایی دیگر از نکات منفی این لایحه است.

انجمن همبستگی اعلام می دارد، زمانی بیمه بیکاری می تواند در راستای خواسته های کارگران موثر واقع شود که اولاً قانون کار مترقی و دمکراتیک زندگی کار و کارگر را اداره کند و ثانیاً مطالب زیرین بطور صریح و آشکار در نظر گرفته شود:

۱- قانون بیمه بیکاری با مشارکت فعال نمایندگان واقعی کارگران سراسر کشور تدوین شود و ضمانت اجرایی آن نیز بوسیله شرکت نمایندگان کارگران در شورای اجرایی صندوق بیکاری تامین شود.

۲- بیمه بیکاری کلیه کارگران صنایع، صنوف، ساختمانی، خدماتی، کشاورزی و فصلی را زیر پوشش خود قرار دهد و حمایت از کارگران بیکار را از آغاز بیکاری تا هنگام اشتغال به عهده گیرد.

۳- مقرری ایام بیکاری باید هزینه زندگی یک خانواده متوسط را با توجه به شاخص هزینه های روز تامین کند.

۴- بودجه صندوق بیمه بیکاری باید توسط دولت و از طریق درآمدهای عمومی و اخذ مالیات از سرمایه داران بزرگ انجام شود.

خواهران، برادران، کارگران و زحمتکشان ایران!

کشور ماتم زده ما با گذشت هشت سال از پیروزی انقلاب، در

طبقه کارگر متحد همه چیز، طبقه کارگر متفرق هیچ چیز!